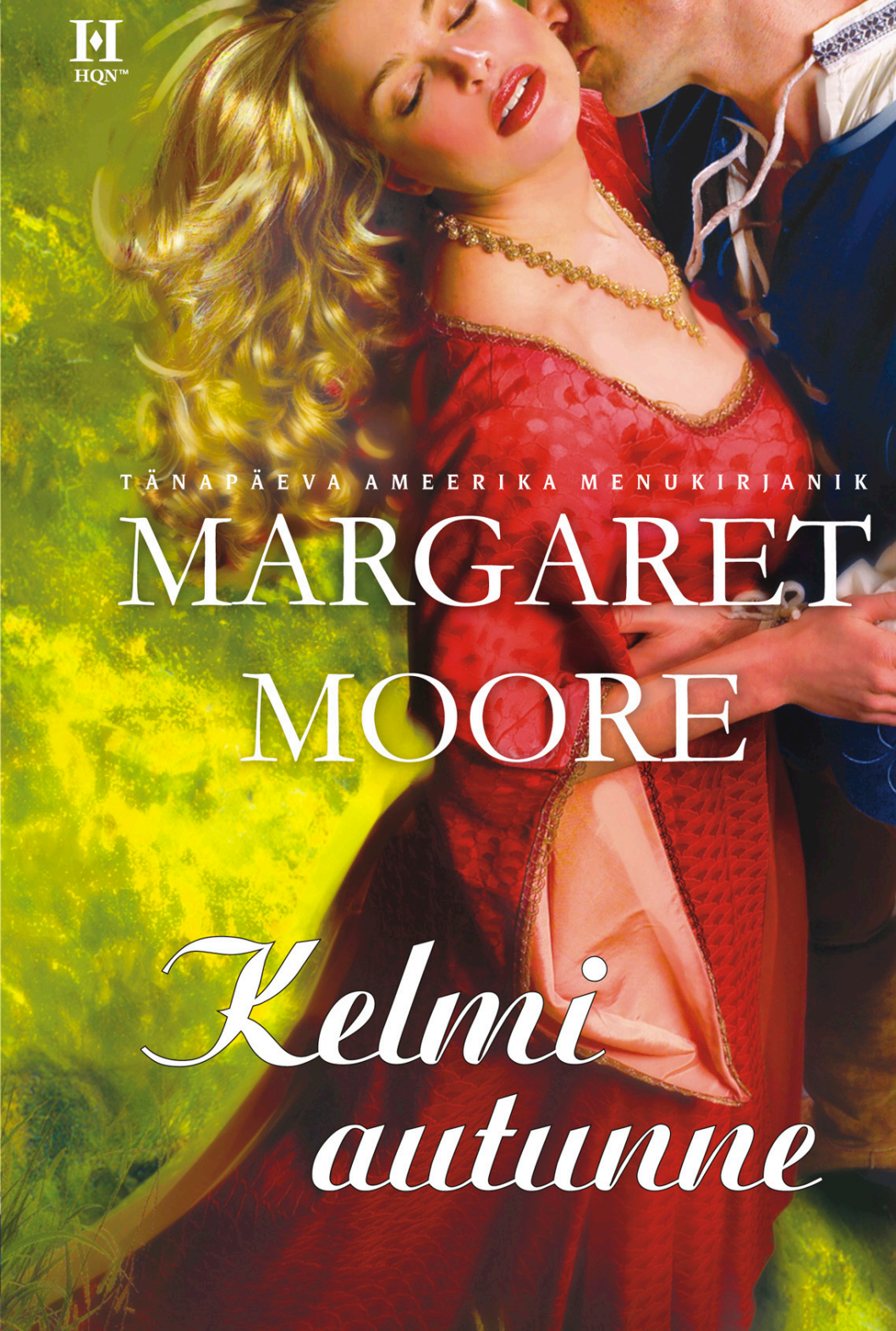
HQN™
TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK
MARGARET MOORE
Kelmi autunne

Esimene peatükk

Krahvkond Inglismaa keskosas, 1204

„Kui ma oleksin pidanud selles tõllas veel kas või ühe sekundi istuma, oleksin hulluks läinud," teatas leedi Elizabeth d'Averette, kergitas oma sinise villasest riidest reisikleidi seelikusaba ja astus ettevaatlikult kiirevoolulise jõe sammaldunud kalda poole.

„Kas te ei arva, et meil oleks olnud õigem jääda meeste juurde?" küsis leedi toatüdruk läheduses seisvatele soomusrüüs vahisõduritele viidates.

Mehed olid hobustelt maha tulnud, nad vestlesid ja naljatlesid omavahel, kui loomad janu kustutasid ja sõid teeserval kasvavat mahlast rohtu. Mõni mees võttis paunast leiba või jõi õlut. Saatjaskonna juht Iain Mac Kendren aga lihtsalt seisis, jalad harkis ja käed puusas nagu raidkuju, ainult mõni juhuslik peapööre lubas oletada, et ta on elus ja valvel.

„Ma kuulsin õhtul võõrastemajapidajalt, et siin kandis varitseb röövel reisijaid," ütles hirmust ja erutusest hingetu Keldra. „Väga suurt kasvu mees, jõhker ja kohutav."

Lizette – nagu õed ja Averette'i rahvas teda hüüdsid – naeratas Keldrale osavõtlikult. Keldra oli alles viieteistaastane ja polnud reisimisega harjunud. Polnud ime, et teda hirmutasid igasugused jutud varastest ja röövlitest, ükskõik kui uskumatud ja liialdatud need ka olid. „Teenijatüdruku jutu järgi on ta väga nägus mees. Ta rääkis, et too mees ei röövi naisi, kui need kingivad talle suudluse ja see kõlab minu meelest väga romantiliselt. Olgu see röövel milline tahes, meie kaitsesalgas on viiskümmend meest ja lisaks Iain Mac Kendren – nii et meil pole midagi karta."

„Tahaks väga loota," lausus Keldra sosinal, justkui kartes, et röövel võiks kuulda.

Lizette, kes oli rõõmus kitsast reisitõllast pääsemise üle, naeratas, võttis peast siidlooriga varustatud hõbedase peaehte ja kükitas kaldaservale. „Kui ta röövib riiete ja ehete asemel suudluse, pole mul midagi temaga kohtumise vastu."

„Oi, mileedi, te ei tohi niimoodi rääkida!" hüüatas jahmunud Keldra, mis näitas, kui vähe tunneb ta oma käskijannat.

Lizette võttis kamaluga puhast külma vett ja tõstis suu juurde. „Kas sulle ei meeldiks nägusat kelmi suudelda?"

„Ei, kui ta on lindpriiks kuulutatud!"

„Mina suudleksin pigem nägusat lindpriid kui mõnda õukondlast, kes kujutab ette, et ma tahan temaga abielluda," ütles Lizette püsti tõustes.

Lizette'il polnud meeste vastu midagi. Ta nautis nende seltskonda, talle meeldis nendega flirtida ja neid õrritada. Ta kadestas nende sundimatut käitumist ja veel rohkem nende vabadust.

Ent abielu oli hoopis midagi muud. Enamik naistest leidis, et taolised sidemed pakuvad turvalisust, ent oma vanemate kogemuste põhjal arvas Elizabeth d'Averette teisiti.

„Mileedi, mul pole ehteid," ütles Keldra, kui temagi jooma kummardus. „Ta peab mind *sundima* ennast suudlema."

„Vastu tahtmist suudlemine *on* ebameeldiv," väitis Lizette, kuna tal oli kogemusi. Mitmed agarad rikast pruuti otsivad kosilased olid kärmed võrgutama lord Averette'i kõige nooremat – ja oletatavalt kõige süütumat – tütart.

„*Tegelikult* poleks mul tahtmist röövliga kohtuda," tunnistas ta kuulates, kuidas linnud laulavad, nagu neil poleks siin maa peal mingit muret. „See ajaks hirmu nahka."

Kord oli üks purjus aadlimees teda kabelis piiranud ega lasknud tal hoolimata manitsustest minna enne, kui Lizette lubas kohtuda temaga hiljem varjulisemas paigas. Lizette'i asemel oli läinud tema vanem õde ja kuigi Adelaide ei rääkinud pärast, mis seal õieti toimus, oli lord Smurton lahkunud järgmisel varahommikul isegi hüvasti jätmata.

„Oi, mileedi!"

Lizette tõstis toatüdruku karjatust kuuldes pilgu ja nägi, et Keldra osutab jõe keskele, kus ta uus siidloor ujus allavoolu.

Lizette vandus, tõstis seelikusaba üles ja asus mööda libedat kallast loori jahtima. Ta ei söandanud joosta, sest kivid olid liiga libedad, kuid ta pidi loori kätte saama. Iain ütleks, see on paras palk hooletuse eest ega laseks teda ülejäänud kodutee ajal enam hetkekski silmist.

Kui Lizette püüdis hoida pilku looril ja samas mingit ritva otsida, ilmus jõe vastaskaldale mees, otsekui oleks ta taevast alla sadanud.

„Ärge kartke, preili!" hüüdis võõras, kui Lizette ehmunult seisma jäi. Ta võttis mõõga vöölt ja asetas lähimale kivile. „Ma ei tee teile halba."

Kuna mees oli üksi ja mõõga kõrvale pannud, polnud tal ilmselt kurja kavatsust. Pealegi oli tal kõrgklassi kuuluva inimese haritud kõnepruuk – vähemalt rüütli, kui mitte lordi või paruni oma.

Aga ta oli lihtsalt riides – nahktuunika, mille all polnud särki, tumedad püksid ja saapad. Jõe ääres puude taustal nägi ta välja nagu metsavaim – või jäi Lizette'ile säärane mulje lihtsate riiete ja tumedate lainetavate juuste tõttu.

Mees sumpas jõkke, haaras loorist kinni kergusega, otsekui nopiks karikakart ning tõstis tilkuva riideeseme veest välja nagu võidutrofee.

Mees hakkas tulema neiu poole, vesi jalgade ümber pritsimas, ja ütles sügava meloodilise häälega, mis kinnitas veel kord ta õilsat päritolu: „Lubage ennast esitleda. Ma olen Sir Oliver de Leslille Iirimaalt."

Sir Oliver – muidugi rüütel! Iiri päritolu seletas kerget laulvat aktsenti.

Mehel oli kõrge laup, mis viitas arukusele, väga ilus sirge nina, lõug täpselt selline, nagu olema peab ning ta kauni suu nurgad kerkisid uskumatult võluvaks naeratuseks.

Lizette'il oli tunne, nagu oleks maapind ta jalge all kergelt värisenud. Miski temas senini uinunu oleks otsekui ärganud.

„Ma olen koos sõpradega jahil ja läksin kogemata nendest lahku," selgitas Sir Oliver neiu kõrvale kaldale jõudes. Lizette'i loor tilkus vett ja talle ei jäänud märkamata märjad villased püksid noore mehe reite ümber.

„Kuna mul oli kohutav janu," ütles Oliver, „jäin ma seisma ja kuulsin teie... pahameelehüüatusi. Väga värvikaid, peab mainima."

Püha taevas, ta kuulis mu vandumist, mõtles Lizette. Tavaliselt ei sattunud ta nii kergesti kimbatusse, kuid praegu oli tal küll peaaegu tahtmine, et jõgi tõuseks üle kallaste ja pühiks ta siit minema.

Üldiselt polnud Lizette'il kombeks punastada, ent nüüd ta tegi seda ja tundis, et peab midagi ütlema. Vähemalt tänama. Ent kahjuks ei tulnud tal sõnad suust – taas ebatavaline –, teda tegi jõuetuks pruunide silmade pilk, mis kuulus mehele, kes oli kahlanud üle jõe tema juurde, otsekui teeks ta iga päev taolisi asju hoolimata jääkülmast veest. „Te võite külmetuda!"

„Mileedi, ma olen viibinud sageli palju külmemates oludes," ütles Oliver ligunenud loori ulatades. „Nii armsa daami teenimise nimel ei loe väike külmetus."

„Ma... ma tänan teid, söör," kogeles Lizette.

Mis minuga ometi lahti on, mõtles ta. Ma pole kunagi niisugune nannipunn.

Paraku ei suutnud ta selgelt arutleda, leida sobivaid sõnu ega mõelda muust kui sellest, et see on kõige nägusam mees, keda ta on kunagi näinud. „Ma olen väga tänulik, et te loori jõest välja tõite. See on väga kallis loor – õde ütleb, et liigagi kallis – ja mul oleks väga kahju seda kaotada. Õnneks juhtusite teie tulema, kuigi Iirimaa on väga kaugel."

Jumal hoidku, mida ma ometi puterdan!

„Seda küll, mileedi," ütles Oliver, pruunid silmad lustakalt säramas. „Ja kellega mul on au?"

Idioot! „Mina olen Lizette." *Mats!* „Tähendab, leedi Elizabeth d'Averette."

Mees nookas peaga üle Lizette'i õla. „Ja see on teie toatüdruk? Küllap on seal veel teisi, ma loodan, et te ei reisi üksi?"

„Jah... ei... jah, see on mu toatüdruk. Ja muidugi on mul saatjaskond..." *Issake, kui palju neid on?* „Viiskümmend meest. Nad on läheduses."

„Rõõm kuulda. Ümbruses liigub röövleid ja teie oleksite väga ahvatlev suutäis," ütles mees, mis muutis Lizette'i kurgu kuivaks ja pani südame kiirelt põksuma.